

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2014r. w W. przy ul. (...) v/v nr 24 L. B. utrudnił ruch na drodze publicznej w ten sposób, że zaparkował pojazd marki O. o nr rej. (...) w bramie i w ten sposób uniemożliwił wjazd na posesję pojazdowi o nr rej. (...), który zatrzymał się na drodze publicznej.

Po interwencji kierowcy pojazdu o nr rej. (...), Straż Miejska odholowała pojazd L. B..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka G. F., oraz częściowo na podstawie wyjaśnień obwinionego L. B. oraz innych dokumentów ujawnionych na rozprawie, w tym w szczególności dokumentacji fotograficznej.

W postępowaniu przygotowawczym obwiniony odmówił składania wyjaśnień do protokołu, wyjaśniając, iż złoży wyjaśnienia w terminie siedmiu dni w formie pisemnej. Odmówił też końcowego podpisania protokołu. W trakcie rozprawy L. B. ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił ponadto składania wyjaśnień wnosząc jednocześnie o odczytanie wyjaśnień złożonych w formie pisemnej zawartych w sprzeciwie od wyroku nakazowego. W swoim obwiniony oświadczeniu przyznał, że był kierującym pojazdem marki O. w dniu zdarzenia. Wskazał, iż nie pozostawił swojego pojazdu w miejscu niedozwolonym, zaś ogrodzenie przed którym zatrzymał samochód było płotem, nie zaś bramą, jak twierdzi Straż Miejska. Oświadczył nadto, iż zdjęcia na k. 2 nie przedstawiają tamowania ruchu innemu pojazdowi (o nr rej. (...)), a jedynie świadczą, o tym, iż pojazd ten usiłował zająć miejsce obok pojazdu obwinionego.

Obwiniony wskazał ponadto szereg uchybień jakich, jego zdaniem, miała się dopuścić funkcjonariusz Straży Miejskiej prowadząca przesłuchanie obwinionego w postępowaniu przygotowawczym.

Na rozprawie głównej obwiniony wyjaśnił dodatkowo, iż parkuje swój pojazd w tym samym miejscu od pięciu lat, ponieważ pracuje nieopodal w urzędzie. Stąd też wie, iż brama ta nie otwiera się, a wjazd na posesję jest na prawo od miejsca gdzie zaparkował pojazd.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd wyjaśnieniom obwinionego dał wiarę tylko w niewielkiej części. Należy zwrócić uwagę, iż na rozprawie obwiniony przyznał, iż zaparkował pojazd przed bramą, a nie płotem jak twierdził początkowo, stwierdził jedynie, że brama się nie otwiera.

Ponadto obwiniony podnosił, iż również obok znajduje się brama z której można korzystać. Zdaniem Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią nieudolną linię obrony w obliczu stwierdzonych okoliczności, których nie był w stanie podważyć. Zaznaczyć należy, że z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że obwiniony zaparkował swój pojazd przed bramą, brama się otwierała, a inny pojazd próbujący wjechać przez bramę na posesję nie mógł tego uczynić, z uwagi na to, że uniemożliwiał to samochód obwinionego. Oczywistym jest, że to nie obwinionemu pozostaje decydować czy w ciągu tych kilku godzin, kiedy przebywa w pracy, pojawi się czy nie konieczność otwarcia bramy, a tym samym czy zaparkowany samochód obwinionego nie utrudni wjazdu na posesję, tak jak stało się to w dniu 16 czerwca 2014r., co też zostało uwiecznione na zdjęciach. Dla odpowiedzialności obwinionego nie ma znaczenia czy częściej korzysta się z drugiej bramy znajdującej się obok, czy z tej przed którą zaparkował. Nie ma również znaczenia, że inne osoby również parkują tam swoje samochody.

Odnosnie twierdzeń obwinionego, iż zdjęcie obrazuje moment w którym pojazd o nr rej. (...) próbuje zająć miejsce parkingowe obok samochodu obwinionego to zdaniem Sądu są one mało wiarygodne i nielogiczne. Inne znajdujące

się na karcie nr 2 zdjęcie pokazuje wyraźnie, iż obok samochodu obwinionego nie było wystarczająco dużo wolnej przestrzeni, aby zaparkować inny pojazd. Jednocześnie Sąd nie dopatrywał się w przedmiotowych zdjęciach żadnej, jak chce obwiniony fotograficznej manipulacji. O ile nie można przyjąć, jak wykazano wyżej iż samochód o nr rej. (...) chciał zaparkować obok obwinionego, to skoro w miejscu parkowania obwinionego znajdował się wjazd na posesję, (co obwiniony niejako przyznał, twierdząc, iż znajduje się tam brama), to oczywiście jest, iż zmierzając w kierunku bramy kierowca samochodu o nr rej. (...) miał w zamiarze wjechać przez bramę na posesję, co zresztą zostało również zaznaczone, skrętem kół samochodu, oraz sygnalizacją kierunkowskazem tylnym lewym. Ponadto to właśnie na skutek interwencji tego kierowcy, pojazd obwinionego został odholowany. Okoliczność tą potwierdza jednoznacznie dokument (k. 36), z którego wynika, że zgłaszający zdarzenie i domagający się interwencji Straży Miejskiej kierowca, oświadczył, że zaparkowany pojazd marki O. blokuje bramę wjazdową do urzędu skarbowego.

Nadto, jak widać na zdjęciach, tam gdzie obwiniony twierdzi, iż jest właściwa brama (na prawo od miejsca gdzie zatrzymał swój pojazd), również stały samochody. Jednakże, samochód o nr rej. (...) rozpoczął skręt na posesję w sposób prawidłowy, zaś to między innymi zachowanie obwinionego uniemożliwiając mu wjazd na posesję utrudniało ruch, zarówno przez to, iż pojazd o nr rej. (...) nie mógł wjechać na posesję, jak i przez to, że stojąc na jezdni, utrudniał ruch innym poruszającym się po jezdni pojazdom.

W toku rozprawy przesłuchano świadka G. S. Miejskiego. Zeznania tego świadka Sąd w całości uznał za wiarygodne. Świadek mimo upływu czasu od przedmiotowego zdarzenia opisał je w sposób wyczerpujący. Wskazał w szczególności, iż obydwa skrzydła ogrodzenia przed jakim zaparkował obwiniony mogą się otwierać, a także, iż kierowca samochodu o nr rej. (...) nie mogąc wjechać przez bramę, przed którą stał samochód obwinionego, wezwał Straż Miejską. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, przede wszystkim korespondują ze sporządzonymi zdjęciami fotograficznymi z k. 2, a także zdjęciami z k. 17, gdzie miejsce wskazane przez obwinionego, również znajduje się przed bramą.

Z zeznań świadka wynika, że zdjęcie pierwsze na k. 2 zrobił od strony posesji, przed którą zaparkował pojazd obwinionego, a więc już po otwarciu bramy, która jak twierdził obwiniony była jedynie płotem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił, że obwiniony że w dniu 16 czerwca 2014 r. w W. przy ul. (...) v/v nr 24 utrudnił ruch na drodze publicznej w ten sposób, że zaparkował pojazd marki O. o nr rej. (...) w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd do i z bramy. Swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 90 k.w. w zw. z art. 49 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wykroczenie z art. 90 k.w. popełnia ten, kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Natomiast art. 49 ust. 2 pkt. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym zabrania postoju w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowej.

Wykroczenie można popełnić umyślnie i nieumyślnie. (art. 5 k.w.)

Drogą publiczną, zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. W niniejszej sprawie ważnym jest wskazanie jeszcze pojęcia zjazdu. Otóż w myśl wskazanej ustawy zjazd jest to połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednio miejsce dostępu do drogi publicznej.

Z powyższego wynika zatem niezbicie, iż obwiniony pojazd swój zaparkował na zjeździe z drogi publicznej na posesję.

W przedmiotowej sprawie obwiniony dokonał postoju pojazdu bezpośrednio przed bramą na posesję, która z w myśl cytowanej wyżej ustawy jest zjazdem z drogi publicznej. Pozostawienie pojazdu w tym miejscu spowodowało utrudnienie w ruchu w ten sposób, iż kierujący pojazdem o nr rej. (...) znajdując się na drodze publicznej nie mógł skorzystać ze wspomnianego zjazdu do nieruchomości. Tak zaparkowany pojazd obwinionego utrudniał wjazd/wyjazd z bramy.

Jednocześnie zachowanie obwinionego spowodowało utrudnienie ruchu na drodze publicznej polegające na zakłóceniu jego płynności. Ruch był możliwy, albowiem ulica na której zatrzymał się kierujący pojazdem o nr rej. (...) była ulicą z dwoma pasami ruchu, co powodowało, iż samochód ten można było wyminąć. Z racji, iż na teren posesji prowadziła również druga brama, nie sposób było przypisać obwinionemu tamowania ruchu. Nie ulega jednak wątpliwości, że ruchu został zaburzony, albowiem pojazd o nr rej. (...) zajmował jeden pas ruchu, co zmuszało innych uczestników ruchu do zwiększenia uwagi, podejmowania dodatkowych manewrów, takich jak wymijanie stojącego w oczekiwaniu na wjazd na posesję samochodu o nr rej. (...). Ponadto obwiniony utrudnił ruch na drodze publicznej kierowcy ww. pojazdu, który stojąc na tej drodze musiał czekać na wjazd do bramy.

Sąd przy wymiarze kary kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 k.w.

Obwiniony pojazd swój pozostawił przed rozpoczęciem pracy w pobliskim urzędzie. Zostawił go więc na wiele godzin, co w konsekwencji mogło spowodować wielogodzinne utrudnianie ruchu. Jednocześnie fakt, iż na posesję prowadziła jeszcze jedna brama, znajdująca się bezpośrednio obok tej zastawionej przez obwinionego, powoduje, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie należał do wysokiego.

Jednocześnie wskazać należy, że oskarżony zlekceważył jedną z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Wykazał się lekceważeniem wobec innych uczestników ruchu drogowego.

Obwiniony odmówił podania wysokości swoich dochodów, lecz fakt, iż jest posiadaczem samochodu O. (...), a na co dzień pracuje w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...) każe sądzić, iż dochody z pewnością osiąga.

Mając na uwadze powyższe okoliczności popełnienia wykroczenia przez obwinionego L. B., jak też okoliczności odnoszących się do jego osoby, zasadnym było orzec w stosunku do niego karę 300 złotych grzywny.

Rozstrzygnięcie w punkcie II. wyroku zapadło na podstawie art. 118 k.p.w., zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania. Ich wysokość określa §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Wysokość opłaty wynika z §3 i §21 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów, orzec należało jak w wyroku.